

РЕШЕНИЕ

№ 2071

гр. София, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 53 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ**

при участието на секретаря **БИЛЯНА ЕМ. ПЕТРОВА**
като разгледа докладваното от **КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ** Гражданско дело № 20221110114622 по описа за 2022 година

РЕШЕНИЕ

13.02.2023 г.

Гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, ГРАЖДАНСКО ОТДЕЛЕНИЕ, 53 състав, в публично съдебно двадесет и деветнадесети октомври две хиляди двадесет и втора година, в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: Константин Кунчев

При секретаря Биляна Петорова, като разгледа докладваното от съдията гр.д. № **14622** по описа за **2022 г.**, за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са установителни искиове с правно основание **чл. 422 ГПК, чл. 441 ГПК, вр. чл. 45 ЗЗД, вр. чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ** за сума в общ размер на **564,27 лева**, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от неправомерно извършени изпълнителни действия, изразяващи се в незаконосъобразно изтеглени със запор и невъзстановени суми по седем изпълнителни дела на ЧСИ Л. Е. М. за периода от 31.08.2020 г. до 21.09.2021 г., ведно със законна лихва за период от 11.11.2021 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 64571 от 2021 г., по описа на

СРС, 53 състав.

В исковата молба ищецът „ЧЕЗ Електро България“ АД, ЕИК: 175133827 твърди, че ответникът на ЧСИ Л. Е. М. незаконосъобразно е събрал следните такси по образуваните при него изпълнителни дела:

- по изпълнително дело **20207850400138** – сумата от **48,00 лева**, представляваща невъзстановени суми от общо 224,05 лева, представляваща 200 лева адвокатско възнаграждение и 24,05 пропорционална такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, намалени с Решение от 10.11.2020 г. по ч. гр. дело 10849/2020 г. на СГС, частично заплатени на 23.12.2020 г.

- по изпълнително дело 20217850400178 - сумата от **48,00 лева**, представляваща невъзстановени суми от общо 224,96 лева, представляваща 200 лева адвокатско възнаграждение и 24,96 пропорционална такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, намалени с решение от 20.05.2021 г. на СГС по ч.гр.д.№5727 по описа на 2020, частично заплатени на 04.06.2021 г.

- по изпълнително дело 20217850400324 - сумата от **92,93 лева**, представляваща невъзстановени суми от общо 247,07 лева, представляваща 200 лева адвокатско възнаграждение и 49,07 пропорционална такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, намалени с Постановление от 18.06.2021 г., частично заплатени на 18.08.2021 г. и на 31.08.2021 г.

- по изпълнително дело 20217850400490 - сумата от **91,07 лева**, представляваща невъзстановени суми от общо 114.67 лева, представляваща 200 лева адвокатско възнаграждение и такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, намалени с Разпореждане Постановление на ЧСИ М., частично заплатени на 21.09.2021 г.

- по изпълнително дело **20217850400491** - сумата от **96,13 лева**, представляваща невъзстановени суми от общо 111.81 лева, представляваща 200 лева адвокатско възнаграждение и такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, намалени с Разпореждане Постановление на ЧСИ М., частично заплатени на 21.09.2021 г

- по изпълнително дело **20217850400577** - сумата от **91,07 лева**, представляваща невъзстановени суми от общо 108.67 лева, представляваща 200 лева адвокатско възнаграждение и такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, намалени с Разпореждане Постановление на ЧСИ М., частично заплатени на 28.09.2021 г

- по изпълнително дело 20217850400602 - сумата от **97,07 лева**, представляваща невъзстановени суми от общо 114.67 лева, представляваща 200 лева адвокатско възнаграждение и такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, намалени с Разпореждане Постановление на ЧСИ М., частично заплатени на 18.10.2021 г

Предвид изложеното, според ищеца ответникът неоснователно се е обогатил със сумата в общ размер на **564,27 лева**, която следва да му бъде възстановена. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове. Твърди, че е събрал сумите за такси по горепосочените изпълнителни производства законосъобразно, съобразявайки се с решенията на СГС, в изпълнение на които е възстановил всички надплатени такси и разноски. Счита, че искът на ищцовото дружество срещу ЧСИ М. е неоснователен, тъй като за да се ангажира отговорността на последния за вреди в производствата по процесите изпълнителни дела, то е следвало вредите да са в пряка причинно-следствена връзка от незаконосъобразни действия на ЧСИ, което не е установено от ищцовото дружество. Моли за отхвърляне на исковете. Претендира разноски.

По разпределяне на доказателствената тежест между страните:

На основание чл. 154 ГПК в тежест на ищеца по иска с правно основание **чл. 422 ГПК, вр. чл. 74 ЗЧСИ, вр. чл. 45 ЗЗД** е да установи: 1) противоправно поведение на ответника при изпълнение на дейността му като частен съдебен изпълнител; 2) претърпените имуществени вреди и размера им; 3) причинно - следствена връзка между противоправното поведение на ответника и настъпилите вреди.

В тежест на ответника е да докаже, че действията му са извършени законосъобразно,

съответно, че начислените такси са дължими от ищеца.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Съдът е отделил за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че ответникът ЧСИ Л. Е. М. е събрал следните суми: по изпълнително дело 20207850400138 - сумата от 636,78 лева, изтеглена със запор от 31.08.2020 г.; по изпълнително дело 20217850400178 - сумата от 688.96 лева, изтеглена със запор на 24.03.2021 г.; по изпълнително дело 20217850400324 – сумата от 913,98 лева, изтеглена със запор на 02.06.2021 г.; по изпълнително дело 20217850400490 – сумата от 555.58 лева, изтеглена със запор на 17.08.2021 г.; по изпълнително дело 20217850400491 – сумата от 1337.83 лева, изтеглена със запор на 17.08.2021 г.; по изпълнително дело 20217850400577 – сумата от 499.58 лева, изтеглена със запор на 03.09.2021 г.; по изпълнително дело 20217850400602 – сумата от 779.58 лева, изтеглена със запор на 21.09.2021 г., както и че по посочените изпълнителни дела са възстановени посочените в исковата молба суми. Като невъзстановените разлики е спорно дали има основание да се задържат от ЧСИ.

При горните фактически констатации съдът прави следните правни изводи:

Имуществената отговорност за вреди, причинени от органа по принудително изпълнение, е вид юридическа отговорност, изрично регламентирана в чл. 441 ГПК. Тя е санкция за виновно неправомерно поведение на съдебния изпълнител при или по повод осъществяване на дейността му в изпълнителното производство, в резултат на което са увредени права и интереси на длъжника, вискателя или трети лица. Съгласно нормата на чл. 441, ал. 1 ГПК за вредите, причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение, частният съдебен изпълнител отговаря при условията на чл. 45 ЗЗД. В чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ е предвидено, че частният съдебен изпълнител отговаря за вредите, които неправомерно е причинил при изпълнение на своята дейност. Следователно отговорността на частния съдебен изпълнител за причинените от него при изпълнение на дейността му вреди е уредена като деликтна.

За да бъде уважен предявен иск с правно основание чл. 441, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 45, ал.1 ЗЗД, вр. с чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, в тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване следните кумулативни предпоставки: противоправно поведение на ответника при изпълнение на дейността му като частен съдебен изпълнител; претърпените вреди и размера им; причинно - следствена връзка между противоправното поведение на ответника и настъпилите вреди. Вината на ответника се предполага на основание чл. 45, ал. 2 ЗЗД, а оборването на презумпцията е в тежест на последния.

Съгласно мотивите на т. 3 от Тълкувателно решение № 7/ 31.07.2017 г. по т.д. № 7/ 2014 г. на ОСГТК на ВКС съдебните решения, постановени в производство по жалби срещу действия на съдебен изпълнител, пораждат правна последица, която не покрива съдържанието на силата на пресъдено нещо. Производството по чл. 435 – чл. 438 ГПК е процесуално средство за защита срещу незаконност на принудителното изпълнение и има за

предмет незаконосъобразни действия или откази на съдебен изпълнител. Защита по този ред получават лицата, чиито права са засегнати от незаконните действия или откази на съдебен изпълнител – вискателят, длъжникът, присъединените кредитори, участващите в изпълнението лица – наддавач, купувач, трето задължено лице, pazач, трети лица. Производството е двустранно, спорно, правораздавателно по характера си, а предметът му е валидността на извършеното от изпълнителния орган действие или исканото от жалбоподателя негово задължение. Правомощията на окръжния съд са контролно – отменителни и с реализирането им се упражнява контрол за законосъобразност на действието или отказа на изпълнителния орган. Решение, постановено от съда в това производство, не се ползва със сила на пресъдено нещо, дори когато има за предмет материалноправни въпроси, които са преюдициални за жалбата. Същото се отнася единствено до обжалваното конкретно действие или отказ на съдебния изпълнител и не се зачита като правоустановяващо действие по други спорове – то не обвързва съда, разглеждащ деликтния иск на увредения за присъждане на обезщетение, причинено от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение от частен съдебен изпълнител по чл. 45 ЗЗД, а по чл. 49 ЗЗД от държавен съдебен изпълнител. Съдът сезиран с посочените иски подлага на самостоятелна преценка законосъобразността на действията или бездействията на изпълнителния орган, като не е обвързан от съдържанието на съдебното решение по чл. 436 ГПК. С оглед на тези съображения настоящият състав следва да извърши самостоятелна преценка относно провипоправността на действията на ответника, извършени в качеството му на частен съдебен изпълнител, предмет на предявените от „С.Г.Груп“ АД иски по чл. 441, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, без да е обвързан от решенията на СГС.

Според общото правило на чл. 79, ал. 1 ГПК разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, с изключение на визираните в т. 1 - 3 хипотези, а именно: когато изпълнителното дело се прекрати при условията на чл. 433, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство; когато изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или бъдат отменени от съда; или когато разноските, направени от вискателя, са за изпълнителни способи, които не са приложени. Съгласно нормата на чл. 78, ал. 1 ЗЧСИ такси по изпълнението се събират за: 1. извършването на изпълнителни действия; 2. извършването на други действия, а в ал. 2 е предвидено, че размерът на таксите и видът на разноските по изпълнението се определят с тарифа на Министерския съвет по предложение на министъра на правосъдието след съгласуване с камарата. В Раздел IV „Авансови такси“ от Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ е посочено, че вискателят внася авансово в размерите, определени в тарифата за съответното действие: а) обикновените такси; б) пропорционалните такси, с изключение на таксата по т. 26; в) допълнителната такса; и

г) допълнителните разноски. Видовете допълнителните разноски са изброени в чл. 31 от Тарифата, където в забележка е изрично регламентирано, че са дължими от длъжника, когато за тях е издаден документ по ЗСч. В т. „б“ на чл. 31 е посочено, че допълнителни

разноски са и банкови такси и комисионни.

Отговорността за разноски е деликтна, но тя е **уредена като ограничена обективна отговорност** за вредите от предявяването на неоснователен или недопустим иск и включва само внесените такси и разноски по производството, както и **възнаграждението за един адвокат**. Отговорността за **разноски е ограничена**, защото не включва всякакви други разходи и пропуснати ползи от страната по делото и е обективна, защото ищецът отговаря без вина, стига ответникът да е дал повод за завеждане на делото. **В този смисъл е задължителната съдебна практика – Решение № 189 от 20.06. 2014 г. по гр.д. № 5193 / 2013 IV г.о., ВКС.** Отговорността за разноски има за основна цел да възстанови направените **реални разходи**, които са единствено предизвикани **от нуждата от правна защита в дадено производство**. Институтът на разноските не може да служи и да се използва за неоснователно разместване на блага. Разноски се дължат тогава когато с поведението си една страна е станала повод за тяхното начисляване. Не могат да се възлагат разноски само и единствено на длъжника, тъй като това би било явно нарушение на принципа на гражданската отговорност и принципа на справедливостта. Разноски се възлагат на страната станала повод за извършване на определени действия от ЧСИ, когато поведението и е противоправно. Упражняването правото на защита в случаите при, които се поправя такова неправомерно действие от ЧСИ или от насрещната страна не може да води до увеличаване на разходи и разноски за страната която брани успешно при това законно си право.

При всички процесни изпълнителни дела невъзстановените суми от ЧСИ Л. М. са свързани с това, че са начислени такси за връчване на съобщения и администриране на частни жалби. Тези действия са извършени реално по една единствена причина, че в своите искания възискателят първоначално е претендирал прекомерни адвокатски хонорари в изпълнителното производство, което ЧСИ М. е включвал в поканата за доброволно изпълнение и наложените запори, след което сумите са превеждани по неговите сметки. При това тези завишени суми, които са недължими, се завишава незаконосъобразно и определената прооционлана такса, която събира ЧСИ, поради което и нейния висок размер е незаконосъобразно определен и присъединен.

Тези незаконосъобразни действия от страна на възискателя и ЧСИ са налагали длъжника да пусне възражение срещу таксите и хонорара, като това възражение се праща на възискателя за становище и се събира такса за пратеното съобщение. След това ЧСИ в двата случая отказва да намали като пак има такса за изпращане на този акт до двете страни. След това има жалба, която се изпраща до насрещната страна и пак такса в тежест на длъжника. Разбира се такси могат да се начисляват формално за всяко действие, отговорността обаче не е и не може да бъде на длъжника. По тази причина тези такси не може законно да се възлагат в негова тежест, доколкото длъжника упражнява успешно правото си на защита от незаконосъобразни действия на ЧСИ и възискателя. Поисканите надвнесени суми следвало да бъдат върнати на длъжника и то заедно с лихвите от момента на тяхното изтегляне. Такси за извършени действия от ЧСИ могат да се начисляват и събират от възискателя, защото той със своето неправомерно поведение ги е предизвикал, но

като са начислени на длъжника това е незаконосъобразно действие и още повече като са му приспаднати служебно.

В допълнение съдът приема, че и практиката на ЧСИ да начислява такса по т.26 от Тарифата за суми извън тези по изпълнителния лист също е незаконосъобразна. Поради което парите които е събрал като разлика на това основание също представляват вреда за длъжника по всяко конкретно изпълнотлено дело.

Разпоредбата на т. 26 от ТТРЗЧСИ ясно сочи, че визираната в нея пропорционална такса се събира върху събраната сума, а съгласно разпоредбите на чл. 78, ал. 1, т. 1 и чл. 83, ал. 1 от Закона за частните съдебни изпълнители /ЗЧСИ/, таксите по изпълнението се събират за извършването на изпълнителни действия, като пропорционалните такси се събират в процент според материалния интерес. Под „парично вземане“ по смисъла на посочената норма се разбира само вземането, което е предмет на изпълнителния лист, а не и таксите и разноските по самото изпълнително дело, върху които такса по т. 26 от Тарифата не се дължи. Заплатеното от възискателя адвокатско възнаграждение за защитата в изпълнителното производство представлява направени от него разноски по изпълнението, които са за сметка на длъжника, но същите не се включат в базата при изчисляването на пропорционалната такса по т. 26 от Тарифата. Противното би означавало, че и върху самата такса по т. 26 следва да се дължи такса по т. 26, върху която също се дължи такса и т.н. Поради това и пропорционални такси върху претендираното от възискателя адвокатско възнаграждение не се начисляват и събират. **В този смисъл константната съдебна практика решение № 263 от 12.08.2021 г. по в. гр. д. № 7103/2021 г. на СГС, решение № 1190 от 25.05.2022 г. по в. гр. д. № 3658/2022 г. на СГС, решение № 1139 от 17.05.2022 г. по в. гр. д. № 1659/2022 г. на СГС, Решение 14.07.2020 год. ч.гр.дело № 5741/ 2020 г. на СГС, Решение № 82/08.05.2012 г. по гр. дело № 1891/2010 г. на ВКС, IV ГО и Решение №517/28.06.2010г. по гр.д.№1249/2009г. на ВКС, III г.о.**

След като в забележка 4 към т. 26 на ТТРЗЧСИ изрично е регламентирано, че в размера на паричното вземане не се включват авансовите такси, то следва, че е изключена възможността съдебният изпълнител да събира пропорционална такса и върху разноските по изпълнението, които по своето естество могат да се приравнят на авансови такси (доколкото са направени преди събиране на процесното вземане по изп. дело). В случая адвокатското възнаграждение по изпълнението представлява разноски, които възискателят е направил във висящото изпълнително производство-авансово. Т.е. адвокатският хонорар, като разход по изпълнението следва да се признава (приема) като авансов разход във връзка с изпълнителното дело поради което и не следва да бъде включен в таксата по т. 26 от ТТРЗЧСИ. Следва, че пропорционалната такса се дължи само върху вземането по изпълнителния лист. В паричното вземане, върху което се изчислява таксата по т. 26.

В допълнение съдът отбелязва, че многократното последователно цедиране от първоначалния кредитор на малки суми от присъденото му вземане по изпълнителния лист на множество различни цесионери и встъпването (присъединяването) на всеки един от тях по едно или по различни изпълнителни дела при един и същи ЧСИ, както и начисляването от ЧСИ на такси и разноски за изпълнението в полза на всеки един от тях и за всяко действие по изпълнението, **несъмнено сочи на явна злоупотреба с процесуални права по смисъла на чл. 3 от ГПК.** ЧСИ е длъжен да спазва процесуалните разпоредби, а предвид чл. 29, ал. 1 от ЗЧСИ - и нормите на ЕКЧСИ, **както в отношенията си с длъжника,** така и в отношенията си с възискателя. В този смисъл Решение № 29 от 8.02.2018 г. на ВКС по гр. д. № 4595/2017 г., IV г. о. Очевидно злоупотребата с право е деликт и ЧСИ е следвало да има друго поведение, което да бъде съобразено със закона.

Практиката приема също /вж. например решения по гр. д. № 2249/2020 г. на IV г. о., гр. д. № 2798/2019 г. на IV г. о. гр. д. № 2474/2018 г. на IV г. о. /, че отговорността по чл. 441 ГПК, вр. чл. 45 ЗЗД, вр. чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ е специфична деликтна отговорност, която се реализира при неправомерни действия /или бездействия/ на ЧСИ, настъпила вреда и

причинна връзка. Противоправността като елемент от фактическия състав на вземането за обезщетение се състои в процесуална незаконосъобразност на действията или бездействията на ЧСИ. Последната се преценява от съда по деликтния иск, като е без значение дали тези действия са били обжалвани и с какъв резултат. В случая всички елементи се установиха. Със своите действия и бездействия ответника, който е ръководен орган в изпълнително производство е допуснал явна злоупотреба с права процесуално незаконосъобразно е начислил прекомерни възнаграждения и такси и след това не възстановил пълния размер на дължимите надвенсени суми, което е пряка и непосредствена имуществена вреда следствие на противоправното му поведение. В случая невърнати суми на длъжника, които са надвзети и няма основание за това, представлява вреда за ищеца, който и е бил длъжник в изпълнителното производство, тъй като води до намаляване на имущество, които следва да се обезщетят от органа, който ръководи изпълнителния процес ЧСИ.

По разноските.

При този изход на спора право на разноски се поражда в полза на ищеца, при което разноските възлизат на сумата 250 лева и следва да му се присъдят в цялост.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО ЧЕ основание чл. 422 ГПК, чл. 441 ГПК, вр. чл. 45 ЗЗД, вр. чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ Л. Е. М., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. Люлин, бл. 152, вх. 1, ап. 73, дължи на „ЧЕЗ Електро България“ АД, ЕИК: 175133827 сумата 564,27 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от неправомерно извършени изпълнителни действия, изразяващи се в незаконосъобразно изтеглени със запор и невъзстановени суми по седем изпълнителни дела на ЧСИ Л. Е. М. за периода от 31.08.2020 г. до 21.09.2021 г., както следва:

- по изпълнително дело 20207850400138 – сумата от 48,00 лева, представляваща невъзстановени суми от общо 224,05 лева, представляваща 200 лева адвокатско възнаграждение и 24,05 пропорционална такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, намалени с Решение от 10.11.2020 г. по ч. гр. дело 10849/2020 г. на СГС, частично заплатени на 23.12.2020 г.

- по изпълнително дело 20217850400178 - сумата от 48,00 лева, представляваща невъзстановени суми от общо 224,96 лева, представляваща 200 лева адвокатско възнаграждение и 24,96 пропорционална такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, намалени с решение от 20.05.2021 г. на СГС по ч.гр.д.№5727 по описа на 2020, частично заплатени на 04.06.2021 г.

- по изпълнително дело 20217850400324 - сумата от 92,93 лева, представляваща

невъзстановени суми от общо 247,07 лева, представляваща 200 лева адвокатско възнаграждение и 49,07 пропорционална такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, намалени с Постановление от 18.06.2021 г., частично заплатени на 18.08.2021 г. и на 31.08.2021 г.

- по изпълнително дело 20217850400490 - сумата от 91,07 лева, представляваща невъзстановени суми от общо 114.67 лева, представляваща 200 лева адвокатско възнаграждение и такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, намалени с Разпореждане Постановление на ЧСИ М., частично заплатени на 21.09.2021 г.

- по изпълнително дело 20217850400491 - сумата от 96,13 лева, представляваща невъзстановени суми от общо 111.81 лева, представляваща 200 лева адвокатско възнаграждение и такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, намалени с Разпореждане Постановление на ЧСИ М., частично заплатени на 21.09.2021 г

- по изпълнително дело 20217850400577 - сумата от 91,07 лева, представляваща невъзстановени суми от общо 108.67 лева, представляваща 200 лева адвокатско възнаграждение и такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, намалени с Разпореждане Постановление на ЧСИ М., частично заплатени на 28.09.2021 г

- по изпълнително дело 20217850400602 - сумата от 97,07 лева, представляваща невъзстановени суми от общо 114.67 лева, представляваща 200 лева адвокатско възнаграждение и такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, намалени с Разпореждане Постановление на ЧСИ М., частично заплатени на 18.10.2021 г., ведно със законна лихва за период от 03.11.2021 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 64571 от 2021 г., по описа на СРС, 53 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **Л. Е. М., ЕГН *******, с адрес: **гр. София, ж.к. Люлин, бл. 152, вх. 1, ап. 73**, да плати на „ЧЕЗ Електро България“ АД, ЕИК: 175133827 сумата 250 лева - разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия:

Съдия при Софийски районен съд: _____